

de stimulare a expansiunii teatrului în mase, de activizare a relației teatru-public. Important în etapa actuală și în perspectivă este ca toate aceste inițiative, toate aceste acțiuni să-și piardă caracterul izolat și sporadic și să-și dobindească maximum de eficiență prin-

tr-o organizare generalizată, în conformitate cu un plan strategic riguros elaborat, susținut dus la îndeplinire, astfel ca largă popularizare, difuzare în mase a teatrului, să fie nu numai un obiectiv spre care tindem, ci o realitate.

Puncte de suspensie...

AL. MIRODAN

Foaierul

În iarna anului 1961 Teatrul de Comedie, înființat în zilele acelea, propunea spectatorilor o idee intitulată: spectacolul începe în foaier. Mobilind pereții, pînă atunci fără expresie, cu texte, fotografii, schițe, tăieturi de presă etc. cu adresă la spectacolele vizibile în sală, teatrul se străduia să scoată foaierul din imobilitate, să-l „pună în mișcare”, de fapt să-l activeze ideologic și estetic.

De-atunci ideea a circulat, fiind bine primită în lumea teatrelor și prilejuind înfișuri de artă în câteva foaiere.

După cum se știe materia preferată pentru infuziile cu pricina a fost și este în continuare pictura, fie aparținînd tinerilor cărora în felul acesta teatrele le oferă o mult rîvnită (și vizitată) sală de expoziție, fie reprezentînd vocațiile știute sau secrete ale oamenilor de teatru înșiși. Cîți actori, regizori sau scenografi nu ni s-au revelat astfel în ultima vreme, ei care, altminteri n-ar fi îndrăznit niciodată (poate) să păsească ca niște pictori „normali” (sau „întregi”) în lumea plasticii. Cea mai nouă dintre inițiative — suita de „Ape” pastelate și gînditoare ale lui Dan Nemțeanu — ilustrează cum nu se poate mai bine facultățile stimulatoare ale foaierului (întîi, timid, aici, că-i mai ușor; pe urmă, cine știe?). Dar (așa cum observase mai deunăzi și Valentin Silvestru în „Informația”) în foaiere e loc (eu, privindu-le cu atenție și măsurîndu-le din ochi, aș zice mult loc) pentru un plus de mobilare. Și mobilitate.

În primul rînd cred că foaierul (să ne întorcem puțin la ideea: spectacolul începe în foaier) poate să găzduiască un autentic pre-spectacol, oferînd publicului la ora 7 o introducere la cele ce se vor întîmpla în sală la 7 și jumătate. Introducere înseamnă file din manuscrisul piesei (corecturile lui Camil Petrescu pe-o dramă sînt echivalente pentru cel ce le observă cu o inițiere în ceea ce ne-am obișnuit și nu e rău să numim „tainele scrisului”), fragmente din caietul de regie al directorului de scenă, schițele de decor și costum (dar toate, pentru a se vedea care și de ce anume au fost pînă la urmă alese), fotografii de la repetiții, dar nu convenționale pentru presă, ci din categoria reportajului real (ce teatru ne va înfățișa, primul, un film integral al repetițiilor de la lectura inaugurală la ultima „generala”?) și altele... și altele...

În al doilea rînd, pornindu-se de la câteva încercări, sfioase și uitate, animatorii foaierului ar putea — în sfîrșit — să-și anuleze reticențele și să mobilizeze spațiul nu numai cu elemente grafico-stactice ci și cu prezențe vii de tipul recitalului de poezie și muzică sau al discuțiilor ante ori post-spectacol, aceasta pentru a mă limita la actele cele mai lesnicioase și la îndemîna oricui. E vorba, de fapt, de a privi foaierul altfel decît pînă acuma și a-l transforma în sala nr. 2 a fiecărei săli. Într-o sală cu funcții, drepturi și îndatoriri permanente. Într-o sală cu (de ce nu?) repertoriu. Într-o sală cu succese, controverse și căderi. Așteptînd evenimentul, mă pregădesc, cu entuziasm, să devin cel dintîi cronicar al foaierului.